

Arrest

nr. 293 983 van 8 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 9 mei 2021, diende op 10 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 april 2018 en 19 oktober 2020 werden verzoeksters vingerafdrukken afgenomen in Frankrijk (Eurodac).

1.3. Op 6 juli 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar Frankrijk verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.4. Verzoekster beviel van twee kinderen, D., geboren in 2018 in Frankrijk, en Di., geboren in 2022 in België.

1.5. Op 16 maart 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 21 maart 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/05/2021

Overdracht CGVS: 22/03/2022

U werd in het Engels gehoord door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 3 januari 2023 van 14u38 tot 18u19. Uw advocaat, meester TSHIBANGU-KADIMA, Jean loco meester GEENS, Dirk was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, tot de Benin-etnie te behoren en het christelijke geloof aan te hangen. U werd geboren op [...] november 1995 in Osaregiwa, Benin City, Edo State. U woonde hier met uw vader, moeder en broers en zussen. Op uw 13e verhuisde u met uw gezin naar het familiehuis in Ogua, een gemeenschap aan de upper side van Benin City. Hier maakte u uw secundaire school af in 2015. In april 2017 kwam de halfbroer van uw vader, O., naar jullie huis in Ogua. Hij stelde voor aan uw vader om u mee te nemen naar Lagos en u daar school te laten lopen. U en uw vader gingen akkoord en u vervoegde O. naar Lagos. Drie dagen na uw aankomst in Lagos kwam O. met een vrouw die u niet kende naar u. Deze vrouw vertelde dat ze voor u had betaald en dat ze u zou meenemen naar Europa. Ze vertelde u dat alles zou worden uitgelegd eens u in Europa was. Ze nam u mee naar haar huis, waar er nog drie andere meisjes en een jongen aanwezig waren. U diende nog een eed af te leggen, waarop u samen met de jongen en de drie andere meisjes naar Europa werd gebracht. U kwam aan in Italië op 28 mei. U werd naar een vluchtelingenkamp gebracht. Daar kwam u uiteindelijk in contact met J., de vrouw die u eigenlijk naar Europa had laten brengen. Zij vertelde u dat u het kamp moest verlaten of dat ze uw ouders zou vermoorden. U ging vervolgens naar J. Deze vertelde u dat u prostitutie zou moeten doen, wat u eigenlijk niet wilde doen. U begon er uiteindelijk toch mee en u ontmoette uw huidige man, P.O. Jullie begonnen een relatie en u werd zwanger. Nadat u zwanger was geworden gooide J. u uit haar huis en ze vertelde erbij dat als u ooit naar Nigeria zou terugkeren ze uw vader, uzelf en uw baby zou vermoorden. U besloot om samen met P. door te reizen naar Frankrijk. U reisde alleen naar Frankrijk op 1 april 2018. Op 17 april 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB) te Frankrijk. Op 5 september 2018 werd uw zoon D. geboren. Op 6 september 2018 kwam P. jullie vervoegen in Frankrijk. Uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd niet ingewilligd. Nadat uw echtgenoot gerechtelijke problemen kreeg in Frankrijk besloten jullie naar België te komen. Op 9 mei 2021 kwam u met uw partner naar België. Op 10 mei 2021 dienden u en uw partner een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Tussen begin 2022 en september 2022 vielen de familieleden van J. uw familie lastig, waarbij ze hen vier- tot vijfmaal bedreigden. Op 16 oktober 2022 beviel u van een tweede zoon, Di.

U legde ter ondersteuning van uw VIB de geboorteakte van uw zoon Di. neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Immers verklaarde u niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vreest dat de familie van J. - de vrouw die betaalde om u naar Europa te brengen – u, uw kinderen en uw familie zal vermoorden.

Vooreerst wordt gewezen op het feit dat het zo is dat op een verzoeker voor internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verschillende verklaringen bij de asielautoriteiten in België en Frankrijk blijkt namelijk dat u bewust heeft gepoogd de verschillende asielinstanties te misleiden betreffende enkele cruciale elementen in uw asielrelaas – de motieven van uw vertrek, het verwantschap met uw oom die u richting Europa stuurde, de schuld die u moest betalen aan J., alsook de context van uw vertrek uit Nigeria. Bijgevolg mag het duidelijk zijn dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Immers heeft u over cruciale elementen in uw asielrelaas tegenstrijdige en incoherente verklaringen afgelegd bij de verschillende asielinstanties.

Vooreerst wordt er op gewezen dat u bij de DVZ had verklaard dat u louter omwille van economische redenen het land had verlaten en dat uw oom u had geholpen om het land te verlaten omdat uw ouders arm waren (verklaring DVZ, vraag 37). Dit valt niet te rijmen met de verklaringen die u in Frankrijk en later tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS aflegde, namelijk dat uw oom u meenam naar Lagos voor scholing, maar dat hij u vervolgens meestuurde met een vrouw die u naar Europa bracht voor prostitutie. Het feit dat u al tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw eigenlijke redenen voor vertrek uit Nigeria, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas – dat u onder valse voorwendselen naar Lagos werd gebracht en dan tegen uw wil in naar Europa werd gebracht – bij voorbaat.

Bovendien bleken uw verklaringen over de oom die u naar Lagos bracht incoherent en weinig overtuigend. Zo noemde u hem bij de Franse asielautoriteiten O. en bij de Belgische asielautoriteiten O. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u er op wees dat u bij de Franse asielautoriteiten had verklaard dat uw oom O. heette, lachte u dit weg en stelde u dat u deze naam nog nooit had gehoord. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom dit dan was neergeschreven in de verklaringen bij de Franse asielautoriteiten, volhardde u dat u dit niet had gezegd en dacht u dat het misschien niet goed was begrepen of dat het verkeerd was neergeschreven (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 20). De dossierbehandelaar van het CGVS wees u er ook op dat u had gesteld bij de Franse asielinstellingen dat uw oom een grote bandenwinkel had, terwijl u bij het CGVS had gesteld dat hij mensen vervoerde op zijn motor (NPO, p. 17). U antwoordde hierop dat u dit niet had gezegd en dat hetgeen u op de dag van uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS vertelde, hetzelfde was als wat u had verteld bij de Franse asielinstellingen (NPO, p. 20). Het louter ontkennen van uw eerder gemaakte verklaringen is echter geen valabele uitleg en doet geen afbreuk aan de hierboven vermelde tegenstrijdigheden. Het feit dat u niet in staat was om eenduidig te zeggen wat uw oom zijn naam was of wat zijn beroep was, roept ernstige vragen op bij uw band met hem. Er wordt in deze context ook gewezen op het feit dat u niet scheen te weten hoe u precies verwant was aan uw oom. Zo noemde u tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS O. initieel de oom van uw vader, vervolgens uw neef, om dan te verduidelijken dat het ging om de zoon van de halfbroer van uw vader, om dan toch weer te verklaren dat het de halfbroer van uw vader was (NPO, pp. 11-12). Het feit dat u niet eenduidig wist te zeggen hoe u precies verwant was aan O. is dan ook verder nefast voor de geloofwaardigheid van uw band met hem.

Het feit dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde over de naam van uw oom, zijn beroep en uw verwantschap met hem ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw band met uw oom en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Immers indien u daadwerkelijk door uw oom – waarvan u bovendien verklaarde dat u hem goed kende (NPO, p. 16) – naar Lagos was gelokt onder het voorwendsel dat hij u zou helpen met uw scholing, maar hij u vervolgens verkocht aan een smokkelaar, dan kan er op zijn minst verwacht worden dat u doorheen uw verschillende verklaringen eenduidige verklaringen zou afgelegd hebben over uw oom. Het feit dat dit niet het geval is, ondermijnt vooreerst de geloofwaardigheid van uw band met uw oom, met als gevolg dat er ook geen geloof wordt gehecht aan het verhaal dat u door uw oom naar Lagos werd gebracht.

Bijgevolg staat ook de rest van uw relaas op losse schroeven. Immers indien er geen sprake is van deze oom, dan is er ook geen sprake van een verhuis naar Lagos en contact met de onbekende vrouw die u naar Europa smokkelt, noch van het bedrag dat u aan het smokkelnetwerk moet, noch van de bedreigingen die door het smokkelnetwerk zijn geuit.

Daarnaast kan er gewezen worden op andere tegenstrijdige elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit halen.

Zo bleek u ook over de context van uw vertrek uit Nigeria – de periode dat u in Lagos heeft verbleven voor uw vertrek, met wie u reisde en welke zaken u moest doen voor uw vertrek – incoherente en tegenstrijdige verklaringen af te leggen.

Zo wist u niet eenduidig te zeggen wanneer u nu eigenlijk naar Lagos verhuisde, wanneer u in contact kwam met uw smokkelaar of wanneer u nu naar Europa verhuisde. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS initieel dat uw oom u naar Lagos meenam in mei 2017. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat er gebeurde bij aankomst, stelde u plots dat u op 26 maart naar Lagos werd gebracht en dat u de smokkelaar voor het eerst ontmoette op 16 april. Vervolgens reisde u weg uit Nigeria op 28 april (NPO, pp. 12-13). Toen u later tijdens uw onderhoud nogmaals werd gevraagd wanneer u nu precies in Lagos aankwam, vertelde u dat u op 21 april aankwam in Lagos, op 24 april de smokkelaar ontmoette en op 28 april Nigeria verliet. Bij de Franse autoriteiten had u dan weer gezegd dat u in januari 2017 was verhuisd naar Lagos met uw oom, dat u na een tijdje de smokkelaar ontmoette en u tien dagen later vertrok uit Lagos (Dossier Frankrijk, pp. 4-5). Toen de dossierbehandelaar u er op wees dat u bij de Franse autoriteiten had verklaard dat u in januari 2017 naar Lagos was gegaan, stelde u dat dit niet waar was en dat u in april in Lagos kwam. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor het feit dat u geen exacte data meer zou kunnen weergeven van wanneer u precies in Lagos kwam, wanneer u de smokkelaar ontmoette of wanneer u vertrok uit Nigeria, mag er wel verwacht worden dat u coherente verklaringen zou afleggen hieromtrent. Het feit dat u quasi iedere keer iets anders antwoordde wanneer er werd gevraagd naar uw periode in Lagos, is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw periode daar en bijgevolg ook van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook bleek u bij de verschillende asiendiensten andere zaken te verklaren betreffende de mensen waarmee u weg reisde uit Nigeria. Zo verklaarde u bij de Franse asiendiensten dat u zich bij uw oom bevond toen er twee meisjes en een jongen werden binnengebracht, een week voor uw vertrek uit Nigeria (Dossier Frankrijk, p. 4). In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dan weer dat u met vier andere vrouwen (vragenlijst CGVS, p. 3) naar Europa ging en tijdens het persoonlijke onderhoud van het CGVS verklaarde u dan weer dat toen de smokkelaar u meenam van bij uw oom zijn huis naar haar eigen huis, dat u daar drie meisjes en een jongen aantrof die met u meereisden (NPO, p. 13). Het frappeert dat u op drie verschillende gelegenheden andere zaken verklaarde over wie met u meereisde vanuit Lagos en waar u ze heeft ontmoet.

Verder had u bij de Franse asiendiensten gesteld dat u een juju-eesd had moeten afleggen voor uw vertrek uit Nigeria. U verklaarde bovendien dat uw oom aanwezig was bij deze ceremonie. Bij de Belgische asielautoriteiten maakte u hier zelf echter geen enkele spontane melding van. Toen de dossierbehandelaar tijdens het persoonlijke onderhoud u wees op het feit dat u bij de Franse asiendiensten had gezegd dat u een juju-eesd had moeten uitvoeren, antwoordde u dat u dit inderdaad moest doen. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u hier eerder niets over vertelde, antwoordde u dat het u was "ontsnapt" (NPO, p. 20). Verder vertelde u hierover dat u niet wist wat u precies moest zweren omdat dit u pas gezegd zou worden bij aankomst en dat u naar een schrijn werd gebracht door de vrouw die u smokkelde naar Europa en zij alleen aanwezig was in de schrijn (NPO, p. 20). Het feit dat u initieel niet eens vertelde over de juju-eesd in België, niet wist wat u precies had moeten zweren en ook tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de aanwezigen tijdens de eed, ondermijnt de geloofwaardigheid van het eigenlijke plaatsvinden van deze eed. Er kan immers verwacht worden dat zo'n juju-ritueel een zekere indruk nalaat waardoor u in staat zou zijn om coherente en doorleefde verklaringen af te leggen. Het feit dat dit niet het geval was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Het feit dat u over verschillende contextuele elementen – de periode dat u in Lagos heeft verbleven voor uw vertrek, met wie u reisde en welke zaken u moest doen voor uw vertrek – tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd, zorgt er dan ook voor dat het verhaal van uw vertrek uit Nigeria absoluut niet doorleefd overkomt.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals onderuit gehaald .

Verder bleek u ook nog tegenstrijdige verklaringen af te leggen over het bedrag dat u verschuldigd was aan J. en haar smokkelnetwerk. Zo stelde u bij de Franse asielautoriteiten dat uw schuld aan J., de persoon die voor u had betaald om u naar Europa te brengen, 2000 euro bedroeg (Dossier Frankrijk). Echter bij de Belgische asielautoriteiten, verklaarde u initieel 38 euro (verklaring DVZ, vraag 36) en later

bij het CGVS 28000 euro (NPO, p. 15). Het feit dat u op drie verschillende gelegenheden, drie verschillende schuldbedragen heeft genoemd, is eveneens nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers mag er wel verwacht worden van iemand die tegen haar wil naar Europa wordt gebracht en hier als prostituee moet werken om haar schuld af te betalen, dat deze zou weten wat haar schuld is en dat deze hier dan ook coherente verklaringen over zou afleggen. Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u er tijdens het persoonlijke onderhoud op wees dat u in Frankrijk had verklaard dat u een schuld van 2000 euro had, stelde u dat dit niet klopte en volhardde u dat het om 28000 euro ging. Toen de dossierbehandelaar echter doorvroeg en er op wees dat u expliciet werd gevraagd door de Franse asiendiensten of u niet meer dan 2000 euro moest betalen en u expliciet antwoordde dat het inderdaad niet meer was dan dat, antwoordde u dat de persoon die u interviewde het misschien niet goed hoorde omdat uw baby veel geluid maakte en dat de Fransen het niet gewoon zijn om veel Engels te praten (NPO, p. 20). Opnieuw wordt er op gewezen dat het louter ontkennen van eerder gemaakte verklaringen geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden en dit dus ook de geloofwaardigheid van uw relaas niet kan herstellen. Het feit dat u compleet verschillende schuldbedragen heeft opgegeven in opeenvolgende verklaringen bij de verschillende asielautoriteiten haalt dan ook nogmaals de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit.

Gezien u de verschillende asiendiensten heeft proberen te misleiden door tegenstrijdige en incoherente verklaringen af te leggen betreffende de motieven van uw vertrek, uw verwantschap met de oom die u richting Europa stuurde, de schuld die u moest betalen aan de smokkelaarster J. en de context van uw vertrek uit Nigeria, wordt zowel de geloofwaardigheid van uw relaas alsook uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Nigeria, omdat u vreest dat de familie van J.- de vrouw die betaalde om u naar Europa te brengen - u en uw kinderen zal vermoorden.

Ter volledigheid dient er ook op gewezen te worden dat u reeds een VIB indiende in Frankrijk, hier dezelfde motieven inriep en dat uw verzoek hier ook werd afgewezen omdat uw verklaringen niet wisten te overtuigen.

Ook wordt er nog op gewezen dat uw partner, P.O., ook een VIB indiende met een eigen vrees voor vervolging bij terugkeer. In het kader van zijn verzoek werd eveneens een beslissing "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen.

Wat betreft de geboorteakte van uw zoon Di. die u voorlegde kan er worden opgemerkt dat deze hoogstens de identiteit van uw zoon kan aantonen, dewelke hier niet in vraag in gesteld wordt. Wat betreft de vrees die u inriep in hoofde van uw zonen, wordt er opgemerkt dat u in de eerste plaats problemen inriep die in het verlengde lagen van uw eigen problemen – dewelke reeds als ongeloofwaardig werden bestempeld. Er verder nog op gewezen dat u en uw man een verschillende vrees voor vervolging hebben opgegeven wanneer jullie werden gevraagd naar de vrees voor jullie kinderen bij terugkeer naar Nigeria – uw man stelde louter dat hij ze niet zag aarden in de gemeenschap en vreesde dat hij zou sterven door zijn gemeenschap en zijn familie (notities P., p. 26, zie administratief dossier). Ook dit mag frappant genoemd worden en is nogmaals een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van beiden. Immers mag er verwacht worden dat jullie dezelfde vrees hebben voor jullie kinderen bij terugkeer naar Nigeria. Meer nog, uw man stelde op de hoogte te zijn van uw problemen en vice versa (notities P., pp. 16, 23) dus indien jullie werkelijk de vrees bij terugkeer hadden die jullie beweerden te hebben, dan mag er verwacht worden dat jullie de vrees van jullie partner ook zouden ingeroepen hebben.

Verder legde u geen begin van bewijs voor inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance->

nigeria-october-2021) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 11/01/2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 48 tot 48/6 en 51/10 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- De materiële motiveringsplicht.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt verzoekster op dat ze reeds een verklaring heeft gegeven voor deze verschillen, doch hiermee werd geen rekening gehouden door de bestreden beslissing.

Bovendien kan er niet zonder meer worden gesproken over 'tegenstrijdigheden'.

Verzoekster heeft Nigeria en Italië reeds lange tijd geleden verlaten. Verzoekster leefde sindsdien dag tot dag en verloor het verleden uit het oog. Bovendien werd verzoekster het slachtoffer van uitbuiting, waardoor zij bepaalde zaken heeft verdrongen en slechts met moeite hierover kan spreken.

Door de verstreken tijdsperiode is het bovendien aannemelijk dat er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die verzoekster heeft over de periode toen zij in Nigeria verbleef. De herinneringen van verzoekster zijn immers onderhevig aan vervaging, waardoor er verschillen kunnen ontstaan.

Ook was er een grote tijdspanne tussen het persoonlijk onderhoud bij de Franse asiendiensten en het persoonlijk onderhoud in België.

Verzoekster benadrukt dat ze over de belangrijkste zaken wel degelijk toelichting heeft gegeven.

Verzoekster meent verder dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kunnen doen aan haar geloofwaardigheid. Verzoekster betoogt als volgt:

"Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd hij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Verzoeker was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoeker gaf vervolgens een antwoord op de vragen die hem werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan verzoeker duidelijk gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoeker. Hij gaf zijn medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Verzoeker heeft gedaan wat hem gevraagd werd. Hij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoeker is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij (gewillig) zijn medewerking verleent, waardoor hij zijn handtekening plaatst als hem dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat verzoeker overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

Verzoekster wijst er verder op dat, mede gelet op het bovenstaande, het zelfs niet kan worden vastgesteld dat verzoekster zou hebben verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij "louter" omwille van economische redenen Nigeria zou hebben verlaten (vraag 37 van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 mei 2021)

Artikel 51/10 van de wet van 15 december 1980 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verklaring afneemt van de verzoeker tot internationale bescherming met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. Deze verklaring en vragenlijst worden, desgevallend na ondertekening of de weigering hiertoe, overgemaakt aan de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Artikel 51/10 Vreemdelingenwet stelt als volgt: "De minister of zijn gemachtigde neemt het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt. Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling legaal in het Rijk verblijft of niet".

In artikel 51/10 Vreemdelingenwet is derhalve voorzien dat de Dienst Vreemdelingenzaken een verklaring afneemt van de vreemdeling (zoals verzoeker) met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die haar ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

In artikel 51/10 Vreemdelingenwet is voorzien dat deze volledige vragenlijst moet worden ondertekend door de vreemdeling ("Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling").

Op deze manier wordt het akkoord gevraagd met de neergeschreven antwoorden door de betrokken verzoeker tot internationale bescherming en kunnen zijn antwoorden derhalve worden betrokken in de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. De verzoeker tot internationale bescherming kan dit akkoord vervolgens ook (op een gemotiveerde wijze) weigeren. In artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat de verzoeker tot internationale de mogelijkheid hiertoe heeft. Indien de verzoeker tot internationale bescherming dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen ("Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen").

Verzoekster is echter nooit akkoord gegaan met het vermelde gedeelte (in de bestreden beslissing) van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 mei 2021.

Verzoekster heeft dit niet ondertekend. Meer nog, dit gedeelte van de vragenlijst werd zelfs niet voorgelegd aan verzoeker. Zij verkreeg ook geen afschrift hiervan. Er werd dan ook niet genoteerd dat verzoeker zou geweigerd hebben om de vragenlijst te ondertekenen, zoals eveneens voorzien in artikel 51/10 Vreemdelingenwet.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas."

Verzoekster benadrukt dat zij haar best heeft gedaan om de gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden, doch verwijst hierbij naar haar beperkte opleidingsniveau. Zij kende tevens slechts een beperkte werkervaring in Nigeria. Zij werd tevens het slachtoffer van uitbuiting, hetgeen een belangrijke impact had op haar. Hiermee dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling.

Verzoekster herhaalt dat door de verstreken tijdsperiode er zich verschillen kunnen voordoen in de herinneringen die ze heeft.

Voorts stelt verzoekster dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en verwijst ook naar artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster benadrukt haar profiel en etniciteit en stelt dat ze bij een terugkeer naar Nigeria in een situatie van extreme armoede zou terechtkomen. Verzoekster, die geen huisvesting of inkomen heeft in Nigeria, heeft immers maar een beperkte scholing genoten en heeft maar weinig werkervaring.

Er is voor verzoekster geen perspectief op verbetering. Zij verliet daarom Nigeria in 2017.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient verder te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven daar ze doorheen de verscheidene asielprocedures zulke tegenstrijdige verklaringen aflegde dat ze haar geloofwaardigheid volledig tenietdoen.

Verzoekster kan haar gebrekkige verklaringen niet verschonen door het aanbrengen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen in Frankrijk enerzijds en in België anderzijds stelt verzoekster dat er reeds een lange periode is verstreken en ze bepaalde zaken heeft verdrongen. Haar herinneringen zouden bijgevolg zijn aangetast en vervaagd. De Raad merkt echter op dat verzoekster thans geen enkel bewijs bijbrengt dat haar cognitieve vermogens zouden zijn aangetast of dat ze niet in staat zou zijn om de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten. Het loutere verloop van tijd ontslaat verzoekster ook zich geenszins van de redelijke verwachting dat ze haar asielrelaas op een consistente wijze kan uiteenzetten. De Raad merkt hier nog bij op dat gelet op de veelvuldigheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden, die van een niet-bijkomstige aard zijn, niet kan worden aangenomen dat dit loutere vergissingen zijn die te verwachten zijn na een lang tijdsverloop. Zo kan er van verzoekster worden verwacht dat ze eenduidige verklaringen kan afleggen over haar oom, *quod non*. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook bij dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen afbreuk doen haar geloofwaardigheid.

Wat de tegenstrijdigheden betreft die werden vastgesteld ten gevolge van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken merkt verzoekster in haar verzoekschrift op dat ze door niemand werd bijgestaan en zichzelf heeft beperkt tot de hoofdzaken. De Raad stelt vast dat verzoekster bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoeksters asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster deze elementen correct weergeeft.

Waar verzoekster nog aanvoert dat het niet vanzelfsprekend is om tijdens het interview, zonder bijstand van een advocaat, eensluidende en eenduidige verklaringen af te leggen, benadrukt de Raad dat van een verzoekster om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij voor de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen.

De feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat.

Verzoekster stelt nog dat er geen enkele controle is op hetgeen ze zou hebben verklaard bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster stelt dat ze zich helemaal niet akkoord heeft verklaard met deze verklaringen, die haar niet werden voorgelegd. Ze zou deze ook niet hebben ondertekend en haar weigering hiervan werd niet geacteerd. Nochtans blijkt uit een eenvoudige lezing van het administratief dossier dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, inclusief vragen 36 en 37, aan verzoekster werden voorgelezen in het Engels. Ook blijkt wel degelijk dat ze zich akkoord heeft verklaard met deze verklaringen en heeft ze deze ondertekend (verklaringen DVZ, stuk 7, p. 14). Dat verzoekster in haar verzoekschrift het tegendeel zou beweren is niet ernstig en geheel ongefundeerd.

Waar verzoekster nog verwijst naar haar beperkte scholing, merkt de Raad op dat ze haar secundaire graad heeft afgewerkt (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11). De stelling dat verzoekster een beperkte scholing zou hebben gehad is dan ook niet dienstig. Ter volledigheid merkt de Raad nog op dat een beperkte scholing de vastgestelde tegenstrijdigheden niet kan verschonen. De Raad benadrukt hierbij dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast - dit blijkt ook allerm minst uit het persoonlijk onderhoud - of dat verzoekster niet in staat zou zijn om de relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming op een gedetailleerde, correcte en coherente wijze toe te lichten.

Verzoekster voert verder aan dat zij getraumatiseerd is en verwijst hierbij naar haar vluchtrelaas, maar zij gaat er aan voorbij dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit relaas, gelet op de vele tegenstrijdigheden. De Raad merkt verder op dat verzoekster geen bewijs bijbrengt van eventuele psychologische problemen, zodat verzoekster niet aantoonbaar dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou gehad hebben op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden of haar gemoedstoestand een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad merkt nog op dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat ze Nigeria verliet vanwege een gebrek aan perspectief. Dit gaat geheel in tegen haar eerdere verklaringen dat ze werd gedwongen om te vertrekken naar Europa om er te worden uitgebuit. Dat verzoekster zich wederom op ernstige wijze tegenspreekt, ditmaal in haar verzoekschrift, doet nog verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Uit de bovenstaande vaststellingen kan geenszins worden voorgehouden dat verzoekster haar best zou hebben gedaan om coherente verklaringen af te leggen, daar de veelvuldigheid aan tegenstrijdigheden eerder misleiding doen vermoeden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria omdat zij er in een situatie van extreme armoede zal verkeren, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien te voorzien.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekster haar socio-economische omstandigheden niet eerder heeft aangehaald als redenen waarom zij niet terug kan keren naar Nigeria. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat verzoekster over onderdak beschikte in Nigeria (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Verzoekster genoot een volledige opleiding (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 11).

Voorts beschikt verzoekster ook over een uitgebreid familiaal netwerk, waarmee ze nog steeds contact heeft (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7-11). Uit voorgaande elementen kan genoegzaam worden vastgesteld dat verzoekster geen risico loopt om in een situatie van extreme armoede te belanden.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Wat uw ‘vrees’ betreft hoe uw kinderen te doen omgaan met ‘het systeem’ in Nigeria, wordt er op gewezen dat u dit op geen moment concreet maakte laat staan dat het bij terugkeer naar Nigeria een vrees voor vervolging of op ernstige schade zou opleveren. Immers, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de “loutere aanwezigheid” in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo state actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo state aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Benin City in Edo State in Nigeria.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend drieëntwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP